

Vallgossen blir skräddare 1894 (del 2)

I första delen av Reinhold Elgs berättelse "Några uppgifter om mig själv" berättar han om sin barndom. Redan som 12-åring gick han sedan i skräddarlära hos Johan Wirén i Pernå där han stannade i 5 år. Här berättar han om sin lärotid och hur han allt mer fick en stor kunskapstörst. Litet annat än dagens skolleda.

plats hade jag också redan sökt, men i följd
af en händelse kom jag icke att fara dit. Jag
gick sedan ännu en sommar vall i en by nära
mitt hem. Där hade jag det ganska bra. En
gång då jag var hem och hilsa^{de} på under som-
maren berättade mina föräldrar, att där hade va-
rit en skräddare från Pärna, ^{hvilken} som ville ha mig
i lära; ~~och~~ ^{de} rådde mig att fara dit. Äfven nu
följde jag deras råd, och Om hösten var jag
icke hem mer än tre dagar förrän min mästare

kom efter mig. Hos honom var jag mer än
5 år. Om denna tid vore ~~nu~~ mycket att ^{saga} berätta,
men det toge alltför lång tid att berätta allt.
Må därför endast nämnas, att jag under
denna tid gick i skriftskolan, och att min
läromästare, som hette Johan Wiren, var en
passande lärare för mig. När jag flyttade
från honom 1894 hade jag fyllt 17 år. Nu bör-
jade en ny tid för mig. ^{hitt} Hörtills hade jag va-
rit under andras vård och andra hade haft

omsorgen om mig, men nu blef jag lämnad mera
åt min egen vård och fick själf sörja för min
utkomst. Jag tänkte nu söka mig plats i någon
stad och där förvärfa mig större kunskaper och
skicklighet i mitt yrke, men denna plan var svår
att verkställa då ^{nu} ~~ke~~ hade någon som skulle
~~ha~~ rekommenderat mig. Jag började därför annu
arbeta hos en annan mästare i samma socken
och bestöt, att där vänta på något tillfälle,
då min önskan skulle kunna förverkligas.

Detta steg var af stor vikt för mig.

Jag, som sagt en yngling, som ännu hade så ringa erfarenhet, så liten kännedom, om alla de frestelser och svårigheter, ^{vilka} som här i världen möta hvarje människa, och var så svag, att möta och öfvervinna dessa; viste icke ^{viste jag} hvar kraft fanns att tillgå. Om jag då hade kommit till en stad, där frestelserna ändå äro mycket starkare och förförarena flera, så hade jag varit nästan

ett gifvet offer ^{för} ~~ett~~ synd och last.

I den by till hvilken jag nu flyttade,
fick jag många nya kamrater och vänner, men
fann dock föga tillfredställelse i deras sällskap.
Då de samlades på något ställe, spelades det
vanligen kort, eller satt man och talade ^{om} onyttiga
och sedelösa ^{saker} ~~tal~~. Utöfning af detta kunde jag icke
deltaga utan ett vist obehag. Jag började
därför smaningom draga mig tillbaka
från sällskapslifvet, och använde mina lediga

stunder till läsning. Böcker lånade jag från folkskolans bibliotek. Detta tidsfördrif tyckte jag mycket mera om, jag hade äfven däraf större nytta. Många böcker voro nog kanhända onyttiga, men de flesta hade dock någon lärdom att bjuda på. Bland andra var det^{en} som jag isynnerhet fäste mig vid, den innehöll en förklaring öfver Mattei evangelium. Vid läsningen af denna fingo mina tankar och sträfvan den en helt annan

riktning; mycket som förut hade varit dunkelt för mig blef nu klarare. Jag började nu inse, huru mycket jag ännu hade att lära och göra, samt huru stort hvarje människas ansvar är för användandet af sin tid och sinna gåfvor. Sedan dess har det varit min uppgift, att söka förvärfa mig större kunskaper.

På hösten 1876, fick jag plats i Borgå, genom en annans rekommendation; men där var jag dock endast öfver vintermånaderna. Sedan

var jag hos min morbror i Pärnä ett par
månader, och på våren 1877 kom jag till Hög-
singsfors; om hösten samma år började jag
gå i handtväxsskolan och går nu på andra
klassen. Här har jag fått samtliga många
nyttiga kunskaper, som jag förut saknade,
men därigenom har blott behövet och kun-
skapsbegäret blifvit större. För att i någon
mån tillfredställa det ^{ta} började jag den sist-
lidne januari läsa enskildt för en lärare

och tänker i vår kunna taga folkskole-exam.

Minna öfriga erfarenheter af lust och ledt,
bedröfvelse och glädje, nöd och hjälp, äro upprien-
bara för Gud och en eller annan förtrogen
vän och kunna sammanfattas i nedanstående
verser:

Min skapare, som gaf mig lifvet, Min
Gud af dig är allt mig gifret; Jag tackar
dig, jag prisar dig, att alltid mitt beskärn
du blifvit, Att du mig mycken hugnad gifvit

till denna dag så mildelig.

Du lät mig till nåden kalla, Andock
du mina synder alla af ewighet har förut-
sett. För mig du gaf din son i döden, För
mig han led den bittra nöden; I honom är
mig lif beredt.

